

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Lucie Bičákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: CET 21 spol. s r.o.**, IČ: 45800456, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5, zast. Dr. Radanem Kubrem, advokátem se sídlem Jáchymova 2, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 8. 1. 2013, Sp. zn./Ident.: 2012/646/had/CET, č. j.: had/276/2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 8.1.2013, sp. zn./Ident.: 2012/646/had/CET, č. j.: had/276/2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Dr. Radana Kubra, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla žalobkyni dle § 8a odst. 1 písm. b), § 8a odst. 5 písm. b) ve spojení s § 1 odst. 8 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za jednání, spočívajícím:

- v šíření reklam, respektive označení sponzora pořadu European Poker Tour Season 7 (7), který byl odvysílán dne 17. 2. 2012 od 23:10 hodin na program Nova Sport, a to na začátku a konci pořadu, a
- v označení sponzora pořadu Big Game (7), který byl odvysílán dne 17. 2. 2012 od 22:15 hodin na program Nova Sport na začátku a konci pořadu.

Žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla, že tímto jednáním se žalobkyně měla dopustit porušení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy, dle kterého se zakazuje reklama (označení sponzora) zboží, služeb nebo jiných výkonů či hodnot, jejichž prodej, poskytování nebo šíření je v rozporu s právními předpisy, neboť se v daném případě jedná o herní službu, která je v přímém rozporu s ust. § 1 odst. 9 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), které zakazuje propagaci, reklamu a podporu prodeje loterií a jiných podobných her nepovolených nebo neoznámených podle tohoto zákona, neboť označením sponzora propagují internetovou službu Pokerstars.net. Portál Pokerstars.net nabízí možnost hry pokeru zdarma, ovšem jeho prostřednictvím je umožněn rovněž vstup ke hře za finanční vklady. Cílem propagace internetové služby je najít a motivovat uživatele pro hru za finanční obnosy. K efektu nalákání a motivování hráčů dochází zejména spojením obchodního sdělení/označení sponzora a obsahu pořadu, který je sponzorován (European Poker Tour Season, Big Game). Nabídkou hry zdarma a její propagací dochází k pokusu obejít zákona o loteriích. Poskytovatel stránek Pokerstars.net nemá patřičné povolení k provozování her dle zákona o loteriích, proto odvysílání - šíření těchto označení sponzora je v rozporu se zákonem. V souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložila žalovaná žalobkyni dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že sponzorský vzkaz v označení sponzora pořadu PokerStars, odvysíláný dne 17. 2. 2012 na počátku a na konci pořadu European Poker Tour Season 7 (7) ve 23.10 hod. spočíval v obrazu pokerového online stolu s rozdanými kartami a dle ikon s různorodými aktéry této hry. Zvukový doprovod na závěr tohoto obchodního sdělení byl tvořen mužským hlasem, který oznamuje: „sponzorem tohoto pořadu je PokerStars.net“. Grafická podoba je tvořena textovým logem společnosti. Dále byl dne 17. 2. 2012 od 22:15 hodin na program Nova Sport na počátku a na konci pořadu Big Game (7) odvysílán sponzorský vzkaz v označení sponzora pořadu PokerStars.net, což spočívalo v obrazu pokerového online stolu s rozdanými kartami a dle ikon s různorodými aktéry této hry. Zvukový doprovod na závěr tohoto obchodního sdělení byl tvořen mužským hlasem, který oznamuje: „sponzorem tohoto pořadu je PokerStars.net“. Grafická podoba je tvořena textovým logem společnosti.

Žalovaná tyto sponzorské vzkazy vyhodnotila tak, že v nich dochází k propagaci služeb umístěných na internetových stránkách PokerStars.net, na kterých je možné hrát online poker i za peníze. Ačkoliv je deklarováno, že hraní pokeru na těchto stránkách PokerStars.net je zdarma, tak principem je postupné zpřístupňování hracích stolů registrovaným hráčům, kdy se vkladem rozumí již konkrétní finanční částky. Předmětné stránky tak sloužily k propagaci hry, která je nepovolená a neoznámená dle zákona o loteriích. Provozovatelem internetových stránek byla společnost Rational Poker School Ltd, 33-37 Athol Street, Douglas, Isle of Man, IM1 1LB sídlící na ostrově Man, která nebyla uvedena na seznamu provozovatelů loterií a sázkových her Ministerstva financí ČR, dostupného na http://www.mfcr.cz/cps/rde/xchg/mfcr/xsl/seznam_provozovatelu.html.

Protože dle § 1 odst. 8 zákona o regulaci reklamy se ustanovení tohoto zákona vztahují i na označení sponzora, nebylo dle žalované možné uvádět takové označení sponzora, které

obsahuje propagaci, reklamu či podporu prodeje loterii a jiných podobných her nepovolených nebo neoznámených podle zákona o loteriích. Označení sponzora tak bylo nutno vykládat jako reklamu ve smyslu zákona o regulaci reklamy.

Žalovaná se dále věnovala rozboru internetových stránek společnosti www.pokerstars.net. Uvedla, že sázení na těchto stránkách sice umožňuje hrát se žetony za hrací peníze, tj. zdarma, nicméně principem těchto her je postupné zpřístupňování hracích stolů, kde se vkladem rozumí již konkrétní finanční částky. Žalovaná vzala proto za prokázané, že předmětné stránky slouží k propagaci her, které jsou nepovolené a neoznámené dle zákona o loteriích. Dále vysvětlila princip turnajů, kde je možné vkládat a vyhrát již konkrétní hotovost opět s odkazem na webové stránky www.pokerstars.net. Svou úvahu uzavřela konstatováním, že je evidentní, že poskytovatel stránek pokerstars.net umožňuje hraní za reálné vklady.

K argumentaci žalobkyně rozhodnutím zdejšího soudu č. j. 11 Ca 1/2006-57 (dále též „rozsudek MS“), ve kterém soud konstatoval mj., že z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost šířitele reklamy dohlížet na dodržování právních předpisů ostatními subjekty, a k tvrzení, že žalovaná ve svých dřívějších rozhodnutích tento názor respektovala, žalovaná uvedla, že v době vydání uvedeného judikátu neexistoval konkrétní právní předpis, který by zakazoval propagaci her a loterií, které nejsou státem registrovány. Minimálně některé hry nabízené na portálu www.pokerstars.net je třeba považovat za loterie a jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Podle ustálené rozhodovací praxe Ministerstva financí je karetní hra Poker považována a běžně povolována jako sázková hra v kasinu podle § 2 písm. i) loterního zákona. Ministerstvo financí doposud nepovolilo provozování této karetní hry v jakékoliv jiné formě, a to ani způsobem umožňující dálkový přístup (především tedy pomocí internetu, mobilního telefonu atd.). Vzhledem k tomu, že loterie a jiné podobné hry mohou být dle § 4 odst. 1 zákona o loteriích provozovány jen na základě povolení vydaného příslušným orgánem (v tomto případě je příslušné k vydání tohoto rozhodnutí přímo Ministerstvo financí) a žádné takové povolení nebylo společnosti Rational Poker School Limited oprávněným orgánem uděleno, bylo nutné považovat poskytování nebo šíření této předmětné reklamy za jednání, které je v rozporu se zákonem o loteriích. Rozsudek ve věci sp. zn. 11 Ca 1/2006 byl vydán v roce 2006, kdy nebyla v platnosti současná podoba zákona o regulaci reklamy, respektive zákona o loteriích. K předmětnému správnímu řízení bylo nutné přistoupit z pohledu platných právních předpisů. Navíc závěr Městského soudu v Praze v uvedeném rozsudku je nepřesný, ne-li přímo nesprávný. Zákon o regulaci reklamy upravuje zákonnou povinnost jak pro zadavatele a zpracovatele, tak i pro šířitele, což je dáno existencí sankčních ustanovení (§ 8a), která jsou i pro případ šíření reklamy dle § 2 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Městský soud v Praze pak zcela opominul ustanovení § 48 odst. 3, věta první zákona č. 231/2001 Sb., dle kterého v případě neznámého zadavatele reklamy zodpovídá za obsah reklamy provozovatel.

Žalovaná proto za výše uvedený správní delikt uložila žalobkyni pokutu, kterou s ohledem na zákonné rozpětí do 2 000 000 Kč, ve kterém mohla být pokuta uložena, považuje vzhledem k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, za odpovídající principu generální i individuální prevence. Nebezpečnost jednání žalobkyně snižuje menší počet odvysílání sponzorského vzkazu a nižší sledovanost televizního kanálu.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v podané žalobě namítá, že byla zkrácena na svých právech nezákonným rozhodnutím žalované, jakož i v důsledku vad řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“).

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že výroková část rozhodnutí je nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a tím je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Dle žalobkyně z ohraničeného textu výroku nelze jednoznačně rozeznat, co je výrok, co ještě záhlaví a co již odůvodnění rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně rozhodující orgán ve věci rozhodl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný, přičemž Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci a kdo byl rozhodnutí vázán. Žalovaná oddělením zcela nedůsledným a naprosto nepřehledným zapříchla vadu výrokové části rozhodnutí, která jej činí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že i odůvodnění napadeného rozhodnutí je stíženo nesrozumitelností. Rozhodnutí obsahuje nesouvisející obrazové a graficky jinak ohraničené informace, u nichž není konkrétně uvedeno, jaký význam v projednávané věci mají, k jaké její části se vztahují (a zda vůbec), z jakého důvodu jsou obsahem odůvodnění rozhodnutí či co jimi má být prokázáno, jsou-li v odůvodnění uvedeny právě z tohoto důvodu. Nadto žalobkyně poukázala na skutečnost, že část odůvodnění žalovaná ponechala ve výrokové části rozhodnutí, čímž učinila nepřezkoumatelnou jak samu výrokovou část, tak i část rozhodnutí obsahující odůvodnění. Odůvodnění je nepřehledné, místy zmatečné. Nesplňuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaná chybně posoudila rozsah odpovědnosti žalobce. Žalobkyně se měla dopustit porušení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy šířením reklam, resp. označením sponzora, kterým dochází k propagaci služeb umístěných na internetových stránkách PokerStars.net sloužících k propagaci hry, která je nepovolená a neoznámená dle zákona o loteriích. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované, že odvysíláním sponzorského vzkazu mohlo z její strany dojít k porušení zákona, neboť žalobkyně, jakožto provozovatelka televizního vysílání a pouhá šířitelka reklamy, není odpovědná za případná porušení právních předpisů zadavatelem či zpracovatelem reklamy. Odpovědnost žalobkyně jako šířitelky reklamy ve smyslu § 1 odst. 7 zákon o regulaci reklamy je vymezena v § 6b odst. 2 zákona o regulaci reklamy, podle kterého je šířitel odpovědný pouze za způsob šíření reklamy. Žalobkyně se ve vztahu ke způsobu šíření sponzorského vzkazu žádného porušení zákona o regulaci reklamy nedopustila. Žalovaná ani žádné takové porušení v průběhu předcházejícího správního řízení nevytýkala. Žalobkyně má za to, že jí jako šířitelce reklamy žádné právní předpisy neukládají povinnost zkoumat právní poměry zadavatelů či zpracovatelů reklamy, resp. sponzorských vzkazů a zjišťovat zda splňují veškeré předpoklady pro výkon podnikatelské činnosti v souladu se všemi právními předpisy, například zda disponují všemi zvláštními povoleními či licencemi k provozování služby, která je předmětem propagace. Odpovědnost zadavatele či zpracovatele reklamy, resp. sponzorského vzkazu, za případné porušení zákona tak nelze přesouvat na provozovatele televizního vysílání. Tento názor potvrdil ve své rozhodovací praxi i Městský soud v Praze, ve svém rozsudku ze dne 30. listopadu 2007, sp. zn. 11 Ca 1/2006. Žalobkyně tak zopakovala svoji argumentaci ze správního řízení s odkazem na uvedený rozsudek, ze kterého citovala, že z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost šířitele reklamy dohlížet na dodržování právních předpisů ostatními subjekty. Šířitel reklamy může v režimu zákona o regulaci reklamy posuzovat pouze to, co je v konkrétní reklamě uvedeno ve vztahu k zákonným

požadavkům na obsah, formu či způsob šíření té které reklamy. Tento závěr žalovaná následně potvrdila i ve své rozhodovací praxi, konkrétně v řízení vedeném pod sp. zn. Rpo/164/05 (dále jen „řízení BETANDWIN“), které dne 5. 3. 2008 zastavila. Skutkový základ byl přitom stejný s předmětným případem. V tomto správním řízení nebyl dán žádný důvod pro odlišný postup. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů.

Žalobkyně nesouhlasí s argumentací, že uvedený rozsudek městského soudu byl vydán v době jiné právní úpravy zákona o regulaci reklamy, resp. zákona o loteriích a že v době jeho vydání neexistoval konkrétní právní předpis, který by zakazoval propagaci her a loterií, které nejsou státem registrovány, a proto jej na projednávanou věc nelze aplikovat. Rozsudek městského soudu byl vydán dne 30. listopadu 2007 (nikoli tedy v roce 2006, jak žalovaná v rozhodnutí chybně uvádí), přičemž soud vycházel z právní úpravy platné v den vydání napadeného správního rozhodnutí, tj. dne 1. 12. 2005. Ze srovnání právní úpravy zákona o regulaci reklamy aplikované při vydání rozsudku městského soudu a právní úpravy účinné v den vydání napadeného rozhodnutí vyplývá, že povaha změn v zákoně o regulaci reklamy nemá na možnost použití závěrů rozsudku městského soudu žádný vliv. Jediná změna zákona o regulaci reklamy, ke které ve vztahu k projednávané věci došlo, je zakotvení nového § 8a odst. 1 písm. b), podle kterého se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako šířitel šíří reklamu, která je podle § 2 odst. 1 písm. a) nebo f) zakázána. Tato změna však dle žalobkyně nijak nevyklučuje aplikovatelnost závěrů obsažených v rozsudku městského soudu, neboť tento soud se s účinky právní normy obsažené v § 8a odst. 1 písm. b) uvedeného zákona zabýval v rámci aplikace významově shodného § 8 odst. 1 písm. a) v tehdy platném znění. Rozsah právní odpovědnosti šířitele se od vydání rozsudku městského soudu nezměnil, a to ani v důsledku nově zakotveného § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy či § 1 odst. 9 zákona o loteriích. Rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11Ca 1/2006 je tak na předmětnou věc aplikovatelný.

Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že závěry rozsudku městského soudu jsou nepřesné či dokonce nesprávné. Uvedla, že domněnka žalované, že v důsledku nově zakotveného ust § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy došlo ke změně rozsahu odpovědnosti žalobkyně jako šířitele reklamy, je nesprávná. Toto ustanovení je nutné vykládat v kontextu celého zákona a především v souvislost s § 6b odst. 2 zákona o regulaci reklamy, který výslovně stanoví, že šířitel reklamy odpovídá za způsob šíření reklamy na rozdíl od zpracovatele a zadavatele, kteří podle § 6b odst. 1 odpovídají i za obsah reklamy v plném rozsahu. Žalobkyně tak fakticky mohla posoudit obsah reklamy výlučně podle skutečného obsahu reklamního spotu či sponzorského vzkazu. Z tohoto ustanovení vyplývá vyšší míra zodpovědnosti pro zpracovatele a zadavatele reklamy než pro šířitele. Zákon o regulaci reklamy ani jiný právní předpis nestanovuje šířiteli povinnost zkoumat podrobně právní poměry každého zadavatele reklamy, zejména, zda skutečně disponuje všemi povoleními k provozování svého podnikání na území České republiky. Ani ust. § 1 odst. 9 zákona o loteriích účinné od 1. 1. 2012, nestanoví dotčeným osobám žádnou novou povinnost či zákaz ve srovnání s § 2 odst. 1 písm. a) o regulaci reklamy, které bylo aplikovatelné již při vydání rozsudku městského soudu. Zákaz reklamy obsažený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy v sobě zahrnuje i zákaz dle § 1 odst. 9 zákona o loteriích. Zákonodárce pouze zdůraznil existenci zákazu reklamy dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy ve vztahu k předmětu úpravy zákona o loteriích. O správnosti tohoto závěru svědčí i skutečnost, že pro porušení § 1 odst. 9 zákona o loteriích zákonodárce nestanovil žádnou samostatnou sankci, když pouze v poznámce pod čarou odkázal na úpravu dle zákona o regulaci reklamy. Ani taxativní výčet správních deliktů obsažený v § 8a zákona o regulaci reklamy neobsahuje zvláštní skutkovou podstatu spočívající v porušení § 1 odst. 9 zákona o loteriích. Správním

deliktem dle ust. § 8a zákona o regulaci reklamy v tomto ohledu tak může být výlučně porušení obecného zákazu reklamy dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy. Dle žalobkyně tak není dán žádný důvod tvrzený žalovanou pro to, aby závěry rozsudku městského soudu nebyly aplikovány na projednávanou věc. Žalovaná v této souvislosti ještě odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 70/2009-38, který má potvrzovat její argumentaci a odbornou literaturu. Také odkaz na § 48 odst. 3 větu první zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen „mediální zákon“), podle kterého v případě neznámého zadavatele reklamy zodpovídá za obsah reklamy provozovatel vysílání, s komentářem, že jeho posouzení bylo v rozsudku městského soudu opomenuto, je na danou věc zcela nepřiléhavý. Ust. § 48 odst. 3 mediálního zákona dle žalobkyně naopak podporuje závěry ohledně nižšího rozsahu odpovědnosti šířitele reklamy oproti zadavateli reklamy. Dané ustanovení pouze reaguje na situaci, kdy by šířitel reklamy záměrně či z nedbalosti šířil reklamu neznámého zadavatele, tj. efektivně omezil možnost správního orgánu postupovat vůči zadavateli reklamy v souvislosti s posouzením souladu jejího obsahu s příslušnými ustanoveními zákona. Dané ustanovení tedy svědčí ve prospěch závěru žalobkyně o výlučně sekundární odpovědnosti šířitele reklamy za její obsah. Současně je aplikace daného ustanovení vyloučena, protože, jak v případě rozsudku městského soudu, tak v případě rozhodnutí žalované, byla identita zadavatele reklamy správnímu orgánu známa.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaná nesprávně posoudila předmět sponzorského vzkazu. Sponzorský vzkaz nepropaguje loterii či jinou sázkovou hru, která je nepovolená a neoznámená ve smyslu zákona o loteriích, neboť hra provozovaná na serveru PokerStars.net (dále jen "hra") nenaplňuje znaky loterie či jiné podobné hry tak, jak je tento pojem definován v zákoně o loteriích. Server PokerStars.net poskytuje svým registrovaným uživatelům osobní a nepřenosné právo instalovat a používat software, který jim umožňuje hrát poker mezi sebou prostřednictvím sítě internet. Hra na serveru PokerStars.net je vždy zdarma a předmětem hry jsou pouze tzv. hrací peníze, které se nenabývají za skutečnou měnu a nelze je za skutečnou měnu či jiné hodnoty ani následně směnit. Server PokerStars.net poskytuje registrovaným uživatelům účast ve hře výhradně zdarma, přičemž součástí závazných podmínek užívání hry – Provozní podmínky online pokerového softwaru PokerStars (dále jen „podmínky“) - je povinnost hrát na serveru PokerStars.net pouze z důvodu osobní zábavy a hra nesmí být za žádných okolností zdrojem finančního zisku či získávání jiných výhod. Není správný závěr, že propagace serveru PokerStars.net je v rozporu s ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy, protože server PokerStars.net je údajně herní službou, která je v rozporu s ust. § 1 odst. 9 zákona o loteriích. Nezbytným znakem loterie či jiné podobné hry je vždy zaplacení sázky a v případě eventuální výhry její vyplacení taktéž v peněžní formě. Vzhledem k tomu, že server PokerStars.net neumožňuje svým uživatelům činit peněžité sázky a nevyplácí jim peněžité výhry, je zcela zřejmé, že hru nelze považovat za loterii či jinou podobnou hru ve smyslu zákona o loteriích, a proto k jejímu provozu není dle platných právních předpisů nutné povolení či oznámení v souladu se zákonem o loteriích. Z tohoto důvodu nelze na úpravu podmínek provozování serveru PokerStars.net aplikovat ustanovení zákona o loteriích a argumentovat jeho porušením. Uveřejněním sponzorského vzkazu tudíž ze strany žalobkyně nedošlo k porušení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy.

V pátém žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaná rozhodla na základě nepodložených závěrů nemajících žádnou oporu ve správním spisu. Závěr žalované o tom, že v některých případech je hra zpřístupňována za reálné peníze, resp. že principem hry je postupné zpřístupňování hracích stolů registrovaným hráčům, kdy se vkladem rozumí již konkrétní finanční částky, je nepravdivý a nebyl ve správním řízení ani nijak prokázán. Úvaha

žalované je zcela nepřezkoumatelná, neboť nebyla nijak odůvodněna a nemá ani žádnou oporu ve správním spisu. Tento závěr je tedy nepravdivý a v rozporu se skutkovým stavem.

Shodně žalobkyně namítá, že závěr žalované o tom, že pro vstup do turnaje je vyžadován „administrativní poplatek“ a že v turnajích je možné „vyhrát peněžité ceny“, získaný dle tvrzení žalované z Informací o turnajích na stránkách serveru (dále jen „pravidla turnajů“), je nepravdivý. Úplatnou či bezúplatnou povahu určité hry nelze posuzovat výlučně na základě použití termínů „poplatek“ či „peníze“ v jejích pravidlech. Úplatnost musí být prokázána skutečnou existencí sázek a skutečnou výplatou výher. Použití termínů „poplatek“ či „peníze“ v pravidlech bezplatných her je přitom zcela běžnou praxí, přičemž tyto hry nejsou regulovány podle zákonem o loteriích. Hra na serveru PokerStars.net je zcela zdarma a je to jedno z pravidel hry, sever tak výslovně propaguje zodpovědné hraní výhradně pro zábavu a odrazuje od vstupu do hry všechny osoby, které by se jí chtěly účastnit za jiným účelem, přičemž tyto zásady provozu hry jsou výslovně zakotveny v čl. 1.1., 4.5 a 5.2 podmínek. Bezplatnost hry nevyplývá pouze z podmínek, ale je připomínána i v rámci dalších sdělení na příslušných webových stránkách. Provozovatel serveru PokerStars.net uvádí, že za účelem vytvoření realistického prostředí hry poker nabízí hráčům hru za hrací peníze. Tato skutečnost je zde také opakovaně zdůrazňována prostřednictvím mnohých upozornění, aby nedošlo k omylu či záměně s loterií nebo jinou podobnou hrou regulovanou zákonem o loteriích.

K tvrzení žalované, že úplatnost hry je zřejmá z toho, že českou mutací serveru PokerStars.net je stránka www.pokerstars.cz která otevřeně nabízí on-line sázení za reálné peníze, žalobkyně uvedla, že určení odpovědnosti za obsah určitých internetových stránek nelze založit pouze konstatováním žalované založeném na identickém označení domény druhého řádu (tj. kmenu „pokerstars“), neboť tyto mnohdy nejsou provozovány tímž subjektem. V prostředí sítě internet je zcela běžné, že jsou adresy internetových stránek se stejným označením domény druhého řádu provozovány zcela odlišnými subjekty (např. www.nova.cz a www.nova.com). Českou mutací stránek PokerStars.net je stránka www.pokerstars.net/cz. I zde probíhá hra vždy a výhradně pouze zdarma. Žalovaná neuvádí v odůvodnění rozhodnutí adresu údajného odkazu, který vede ze stránek PokerStars.net na stránky nabízející hraní za reálné peníze. Bylo povinností žalované jako správního orgánu zjistit v souladu se zásadou vyšetřovací (vyhledávací) dle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu všechny rozhodné skutečnosti, tj. zajistit, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Závěry žalované musí vyplývat z podkladů zajištěných při její činnosti a musí být součástí správního spisu. Z rozhodnutí ale nevyplývá, na základě jakých podkladů žalovaná dospěla k závěru, že prostřednictvím PokerStars.net může návštěvník těchto stránek získat software či odkaz umožňující hrát za skutečné peníze. Závěr žalované, že je Sponzorským vzkazem propagována hra podléhající regulaci zákona o loteriích, není podložena žádnými důkazy.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu uvádí, že členění napadeného rozhodnutí plně odpovídá požadavkům správního řádu. Judikaturu, na níž odkazuje žalobkyně, neshledává pro daný případ relevantní, neboť v napadeném rozhodnutí je výrok řádně a zřetelně vyznačen a oddělen od ostatních částí napadeného rozhodnutí, které jsou označeny mimo jiné jako „odůvodnění“ či „poučení“. Z odůvodnění rozsudku, na který je žalobkyní odkazováno, jasně vyplývá, za jakých podmínek a zejména za jakých okolností je rozhodnutí nesrozumitelné (na čísle listu 77 rozsudku). V uvedeném rozsudku se jedná o rozhodnutí soudu, nikoliv o rozhodnutí správního orgánu, tedy instituty, které se principiálně odlišují.

Argumentaci žalobkyně v druhém žalobním bodu považuje žalobkyně za ryze účelovou. Napadené rozhodnutí je strukturováno záměrně tak, aby žalobkyně byla srozuměna se všemi okolnostmi správního rozhodnutí a aby rozhodnutí bylo jasné a srozumitelné. Z tohoto důvodu použila žalovaná grafických znázornění, které jsou v případě posuzování audiovizuálního obsahu nejnázornější formou ztvárnění předkládaných skutečností. Mimo to je každý grafický odkaz jasně okomentován a přiřazen ke konkrétní deklarované skutečnosti.

K třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvádí, že rozsudek městského soudu sp. zn. 11 Ca 1/2006 je z pohledu vývoje práva překonán právě novelou zákona o loteriích, neboť byl jednoznačně definován zákaz prezentace služeb loterijních společností, které nemají řádné oprávnění na základě tuzemských právních předpisů. Pokud žalobkyně namítá, že služba je ve své podstatě legální a je možno ji prezentovat v rámci reklamního vysílání i když nemá poskytovatel dostatečné oprávnění, pak žalovaná uvádí analogii s jinými druhy služeb. Eutanazie - v některých zemích je tento institut legální, v některých je výslovně zapovězen. Nelze předpokládat, že by provozovatel vysílání v ČR v souladu se zákonem odvyšlal reklamu na možnost eutanazie v Belgii. Obdobně je to i například v případě legální možnosti distribuce tzv. lehkých drog. Tuto komoditu je v některých zemích možno legálně distribuovat, v některých ne. Taktéž by bylo v rozporu se zákonem odvyšlat ve vysílání žalobkyně reklamu na tento druh zboží.

Zodpovědnost provozovatele jakožto šířitele za obsah reklamy je dána již samotnou podstatou zákona o regulaci reklamy konkrétně existencí sankčních ustanovení § 8a odst. 1 písm. b) v případech šíření reklamy na zboží, služby, jejichž prodej, poskytování nebo šíření je v rozporu s právními předpisy.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že z obsahu reklamy je zcela evidentní, že reklama propaguje internetovou službu Pokerstars.net. Obchodní sdělení (předmětný sponzorský vzkaz) sice deklaruje, že jde o hru zdarma, přesto jsou v reklamě využity postupy – zejména vyobrazením herny a průběhu hry, kdy je důraz kladen na napětí a riziko, které pro diváka jednoznačně evokuje průběh pokerové hry za peníze a láká a motivuje jej právě k této formě hry (hra zdarma neprobíhá v kulise a atmosféře ztvárněné v reklamě). Reklama tedy v prvním plánu nabízí hru zdarma, z jejího audiovizuálního obsahu je však zřejmé, že jejím cílem je najít uživatele pro hru za finanční obnosy, což poskytovatel serveru Pokerstars.net nabízí, resp. jeho portál nabízí vstup do hry za peníze. Deklaraci hry zdarma dochází k pokusu obejít zákona o loteriích. Toto obchodní sdělení plní ve své komplexní podstatě informační roli o možnostech hraní pokeru jako takového, a lze mít za to, že láká na hraní pokeru ve všech jeho formách. V daném případě se jednalo o pořad týkající se profesionálního pokeru. Deklarování, že služba nabízí hru zdarma, lze vykládat a interpretovat jako formální a účelové tvrzení mající za cíl přilákat co nejširší okruh zájemců o hru s možností hry bez vkladu, účelem je však získat hráče hrající prostřednictvím finančních částek. Jedná o účelové obcházení zákona, jehož cílem je vyhýbání se plnění zákonné povinnosti v podobě obligatorní registrace tím, že je prezentována hra zdarma, ač poskytovatel taktéž nabízí hru za finanční obnos. Všechny tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí jasně a srozumitelně popsány a vysvětleny.

Při jednání soudu účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně netrvala na provedení navrhovaných důkazů, neboť jsou součástí správního spisu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně, spočívajícími v nepřezkoumatelnosti výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a pro nepřehlednou strukturu celého rozhodnutí, neboť určitost výroku je zásadní a výchozí částí rozhodnutí pro posouzení další námitky ohledně sankční odpovědnosti žalobkyně. To proto, že výrok rozhodnutí stanoví, kdo je zodpovědný za správní delikt a jakým jednáním se ho měl dopustit.

Námítka nepřezkoumatelnosti výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí není důvodná.

Napadené rozhodnutí je v dané věci v souladu s ust. § 68 odst. 1 správního řádu strukturálně rozděleno na výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků, byť výroková část je koncipována poněkud komplikovaně a nestandardně, záhlaví a výrok jsou spojeny do jednoho odstavce, který je ještě graficky ohraničen a obsahuje některé úvahy, které do výroku rozhodnutí nenáleží. Nicméně i takto obsahuje podstatné náležitosti pro identifikaci správního deliktu. Je z něj zřejmé, co je předmětem řízení – uložení pokuty za šíření sponzoringu vždy konkrétních pořadů, které propagují herní službu s tím, že jde o hru, která je nepovolena. Ve výroku je uvedeno konkrétní jednání, spočívající vždy v označení sponzora určitého pořadu vysílaného v určitém konkrétním čase na programu Nova Sport. Z výroku je zřejmé, že pokuta je ukládána společnosti CET 21 (žalobkyni) za šíření sponzoringu jako provozovatelce vysílání a že pokuta je uložena podle § 8a odst. 1 písm. b) a podle § 8a odst. 5 písm. b) v souladu s ust. § 1 odst. 8 zákona o regulaci reklamy. Výrok rozhodnutí, i když obsahuje nadbytečné hodnocení určitých skutečností, patřících do odůvodnění rozhodnutí, a tím ztrácí potřebnou přehlednost, přesto postačuje k identifikaci skutku a i tak splňuje náležitosti ust. § 68 odst. 1 až 3 správního řádu. Ostatně skutečnost, že výrok rozhodnutí lze považovat za postačující pro posouzení předmětu řízení – skutkové podstaty správního deliktu, vedl k tomu, že soud mohl přezkoumat sankční odpovědnost žalobkyně a to, zda jí pokuta byla uložena právem.

Soud se tedy následně zabýval věcnou otázkou, zda žalobkyně naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu a zda její stěžejní námitka, že jako šířitel sponzoringu nenese dle zákona o regulaci reklamy odpovědnost za to, že sponzoring se týká prezentace hry, která je nepovolena.

Podle § 8a odst. 1 písm. b) téhož zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako šířitel šíří reklamu, která je podle § 2 odst. 1 písm. a) nebo f) zakázána,

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy v rozhodném znění se zakazuje reklama zboží, služeb nebo jiných výkonů či hodnot, jejichž prodej, poskytování nebo šíření je v rozporu s právními předpisy.

Podle § 1 odst. 8 téhož zákona ustanovení tohoto zákona se vztahují na sponzorování, pokud není dále stanoveno jinak.

Podle § 6b odst. 1 téhož zákona zpracovatel odpovídá za obsah reklamy v plném rozsahu, byla-li zpracována pro jeho vlastní potřebu. Pokud byla reklama zpracována pro potřeby jiné právnické nebo fyzické osoby, odpovídají za její soulad se zákonem zpracovatel a zadavatel společně a nerozdílně, není-li dále stanoveno jinak.

Podle § 6b odst. 2 téhož zákona šířitel odpovídá za způsob šíření reklamy podle tohoto zákona. Šířitel je povinen oznámit osobě, která prokáže oprávněný zájem, kdo je zadavatelem a zpracovatelem reklamy.

Podle § 1 odst. 9 zákona o loteriích v rozhodném znění propagace, reklama a podpora prodeje loterií a jiných podobných her nepovolených nebo neoznámených podle tohoto zákona je zakázána. Porušení tohoto ustanovení podléhá sankci ve výši stanovené jiným právním předpisem.

Vycházejí z uvedené právní úpravy je předně třeba uvést, že předmětná obchodní sdělení je v této souzené věci nutné s ohledem na jejich obsah považovat skutečně za sponzorský vzkaz, nikoliv za reklamu, neboť z těchto vzkazů nevyplývá hlavní rys reklamy - přímá pobídka k hraní pokeru. K rozdílu mezi reklamou a sponzorským vzkazem se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 66/2013-42, který se problematikou rozdílu mezi reklamou a sponzorským vzkazem podrobně zabýval. S ohledem na znění § 1 odst. 8 zákona o regulaci reklamy se v této souzené věci odpovědnost za správní delikt, spočívající v zákazu reklamy zboží, služeb nebo jiných výkonů a hodnot, jejichž prodej, poskytování nebo šíření je v rozporu s právními předpisy, vztahuje i na sponzorování.

Soud poukazuje na právní úpravu, která jasně rozhraničuje odpovědnost subjektů v činnostech vedoucích k prezentaci sponzoringu.

Soud přisvědčuje tomu, že odpovědnost šířitele reklamy (sponzoringu) je explicitně upravena v ust. § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, podle kterého se šířitel dopustí správního deliktu šířením reklamy, která je podle § 2 odst. 1 písm. a) a f) zakázána, tedy i reklamy (sponzoringu) ke zboží a službám, jejichž prodej, poskytování nebo šíření je v rozporu s právními předpisy. Toto ustanovení je však ve správním trestání třeba aplikovat nikoliv izolovaně, ale ve spojitosti s dalšími ustanoveními, které právě sankčnímu ustanovení předcházejí a upravují konkrétní odpovědnosti osob, podílejících se na tvorbě a prezentaci reklamy (sponzorského vzkazu), tj. vymezení za jakou činnost v průběhu reklamy (sponzoringu) je ta která osoba odpovědná.

Ust. § 6b odst. 1 zákona o regulaci reklamy v rozhodném znění především koncipuje odpovědnost zpracovatele, případně zpracovatele i zadavatele společně a nerozdílně (v případě, že zadavatelem je jiná osoba než zpracovatel), a to *za obsah reklamy* (sponzoringu). Až v ust. § 6b odst. 2 cit. zákona je stanovena odpovědnost šířitele reklamy (sponzoringu), a to *za způsob šíření reklamy* (sponzoringu). Pro úplnost pochopení uvedeného rozložení odpovědnosti lze z ust. § 6b odst. 3 zákona shledat okolnosti, za nichž se zadavatel zproští odpovědnosti za obsah šířené reklamy, která je v rozporu se zákonem a kdy se této odpovědnosti zproští zpracovatel.

Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně jako šířitelka reklamy může být odpovědná toliko *za způsob šíření reklamy* (sponzoringu), tedy za to, co je v její náplni činnosti – prezentace reklamy (sponzoringu), při zvážení toho, jaké jsou její možnosti při šíření obchodního sdělení seznat, zda toto sdělení je v souladu se zákonem.

Rozsahem odpovědnosti šířitele reklamy se zabýval městský soud již v rozsudku, č. j. 11 Ca 1/2006-57, v němž konstatoval, že zákaz daný § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy je třeba ve vztahu k šířiteli reklamy vykládat tak, že se zakazuje toliko taková reklama, z jejíhož obsahu vyplývá, že je nabízeno zboží, služba nebo jiný výkon či hodnota, které jsou v rozporu s právními předpisy. Je třeba přisvědčit žalobkyni, že tento rozsudek je na místě aplikovat i v této souzené věci. Šířitel reklamy odpovídal za šíření reklamy, která byla v rozporu se zákonem i dle právní úpravy účinné do novelizace provedené zákonem č. 25/2006 Sb., ze které uvedený rozsudek městského soudu vycházel. Podle § 8 odst. 1 písm. a) tehdy platného zákona o regulaci reklamy orgán dozoru uloží, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, zadavateli, zpracovateli nebo šířiteli reklamy, která je v rozporu s tímto zákonem, pokutu až do výše 2.000.000,- Kč podle závažnosti porušení povinnosti, a to i opakovaně. I podle § 2 odst. 1 písm. a) tohoto zákona byla zakázána reklama zboží, služeb nebo jiných výkonů či hodnot, jejichž prodej, poskytování nebo šíření je v rozporu s právními předpisy. Podle § 1 odst. 7 tohoto zákona se ustanovení tohoto zákona vztahovaly i na sponzorování, pokud není dále stanoveno jinak. Nelze proto souhlasit s žalovanou, že v době vydání tohoto rozsudku neexistoval právní předpis, který by sponzorování v rozporu s právními předpisy zakazoval. I dle tehdejší právní úpravy ust. § 1 odst. 6 zákona o loteriích, mohla být provozovatelem loterie nebo jiné podobné hry právnická osoba se sídlem na území České republiky, které oprávněný orgán vydal povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry. Pokud provozovatel loterie toto povolení neměl, bylo šíření reklamy tohoto provozovatele loterie provozovatelem televizního vysílání též porušením § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy v tehdy platném znění. Nebylo rozhodné, že tehdy ještě neplatil § 1 odst. 9 zákona o loteriích, výslovně zakazující propagaci, reklamu a podporu nepovolené loterie. Z výše uvedeného rozsudku MS je pro danou věc *relevantní názor*, že *adresát reklamy nemohl žádným způsobem z jejího obsahu dovodit, že poskytovatel sázkových her nemá v době šíření reklamy k této činnosti povolení Ministerstva financí*. Městský soud tak uvedl, že nebyla šířena reklama, z jejíhož obsahu by vyplývala protiprávnost nabízené služby a nerespektování právních předpisů ze strany šířitele. V této souzené věci též ze sponzorského vzkazu přímo nevyplývá, že by byl šířen sponzorský vzkaz, jehož obsahem byla činnost nepovolená ministerstvem. Ze způsobu šíření reklamy v této věci nelze dovodit protiprávnost jednání žalobkyně a porušení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy v rozhodném znění. Žalobkyně není subjektem, který by službu, jež sponzoring propaguje, sama provozovala. Poměry provozovatele hry, jíž se sponzoring v této věci týká, tj. zda jde o hru povolenou či hru, jež povolení nevyžaduje, přímo nevyplývají z obsahu sponzoringu, a proto je nelze přisuzovat povinnosti provozovatele vysílání v rámci jeho obecného dohledu nad tím, aby propagovaná sdělení nebyla v rozporu s právními předpisy. Protože z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost šířitele reklamy (sponzoringu) dohlížet na dodržování právních předpisů ostatními osobami a současně okolnosti dané věci ani neumožňovaly obecně přímo seznat protiprávnost sponzoringu, nelze žalobkyni vést k odpovědnosti dle § 6b odst. 2 zákona o regulaci reklamy *za způsob šíření* sponzoringu. Lze též souhlasit se žalobkyní, že v předmětné věci nelze postupovat dle § 48 odst. 3 mediálního zákona, neboť lze určit zadavatele sponzorského vzkazu. Žalobkyně se tedy s ohledem na výše uvedené nemohla dopustit správního deliktu, který je jí kladen za vinu, a rozhodnutí žalované je tak nezákonné.

Vzhledem k uvedenému závěru, že žalobkyně není odpovědnou osobou za správní delikt, spočívající ve způsobu šíření sponzoringu, soud neshledává za relevantní vyjadřovat se ke správnosti skutkového zjištění, zda je herní služba provozována zdarma či za peníze. Tato otázka souvisí s prokázáním, zda předmětná hra vyžadovala povolení příslušného orgánu státní správy či nikoliv, a jak bylo výše, vyloženo, tato otázka nemá ve vztahu ke skutkové podstatě jednání žalobkyně - ke způsobu šíření sponzoringu žalobkyni jako provozovatelem

vysílání žádnou relevanci. Nejsou proto relevantní námitky uvedené ve čtvrtém a pátém žalobním bodu, neboť otázka zda hraní pokeru na internetu bylo loterií dle zákona o loteriích a na základě jakých důkazů dospěla žalovaná k závěru, že v souzeném případě bylo nabízeno hraní pokeru na internetu za peníze, není rozhodná. Rozhodné je, že ze způsobu sponzorského vzkazu v dané věci žalobkyní nelze dovodit jeho protiprávnost.

Soud proto postupoval dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení odpovědnosti žalobce. Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán vázán právní názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a odměnou za právní zastoupení žalobkyně advokátem, a to za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu) dle § 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny 3 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 2.142,- Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů řízení, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud uložil povinnost žalované zaplatit tyto náklady k rukám právního zástupce žalobkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. října 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová